

เทศน์เช้า วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ไอ้เด็กที่มันหลง ที่เขาพลัดพราก ปู้กับย่าขอสิทธิ์เลี้ยง ให้ ๒ ล้าน แม่จริงยังไม่ยอมรับ นี่ ความผูกพันใจ ความผูกพัน เรื่องของหัวใจ เรื่องความผูกพัน ถ้าความผูกพัน ความรัก ผลของ วัฏฏะๆ การเวียนว่ายตายเกิดนี่เป็นวัฏฏะ ถ้าการเวียนว่ายตายเกิดเป็นวัฏฏะนะ เวลาเกิดมาแล้วมี สายบุญสายกรรมต่อเนื่องกันมา ถ้ามีสายบุญสายกรรมต่อเนื่องกันมา เราเป็นชาวพุทธใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ พระอรหันต์ของลูกๆ พระอรหันต์ของลูกคือ พ่อแม่ พ่อแม่ให้ชีวิตนี้มาไง เพราะได้ชีวิตนี้มา ได้ชีวิตนี้มา ได้ชีวิตนี้มา จะทำหน้าที่การงานสิ่ง ไດประสบความสำเร็จ ก็ชีวิตนี้เป็นเจ้าของ เพราะเรามีชีวิต โลกนี้ถึงมีเพราะมีเรา เพราะมีตัวมี ตนของเรา เราถึงได้ทำอะไรเป็นประโยชน์ของเรา พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก เพราะพ่อแม่ ให้ชีวิตนี้มา

ถ้าให้ชีวิตนี้มา พ่อแม่ที่ดี พ่อแม่เป็นสัมมาทิฐิ พาถูกไปทางสัมมาทิฐิความถูกต้องดี งาม พ่อแม่ที่อึดคักขัดสน เวลาเขาจนตรอกจนมุมขึ้นมา เขาสอนลูกสอนหลานของเขา ทำ ความผิดความเสียหาย พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก ให้ชีวิตนี้มา แต่พ่อแม่ก็ยังทำตามแต่กิเลส ตัณหาความทะยานอยาก ที่นี้เราเกิดมา เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึง ความสะอาดข้างนอก ความสะอาดข้างใน

ความสะอาดข้างนอก บ้านเรือนเราทำความสะอาด เดียวมันก็สกปรก ความสะอาดข้าง นอก ข้างนอกเขาทำดีงามแล้วมันก็เป็นปัญหาสังคม แต่ถ้าเป็นปัญหาในหัวใจของเรา ถ้าใน หัวใจของเรา กิเลสตัณหาความทะยานอยากมันบีบคั้นหัวใจมาตลอดเวลา ถ้าเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์ตามความเป็นจริงขึ้นมา เป็นพระอรหันต์คือการสิ้นกิเลสไป ถ้าสิ้นกิเลสไป ครูบา อาจารย์ของเราทำคุณงามความดีทั้งนั้นแหละ

ทางจังหวัดเขาส่งหนังสือมาบอกว่า มูลนิธิ สหกรณ์ต่างๆ ขอให้ทำ ทำเพื่อประโยชน์ สังคมๆ เขาก็สอนกันอย่างนั้นแหละ แต่ของเรา เราทำอยู่แล้ว มูลนิธิของเราก็ทำอยู่แล้วไง มูลนิธิ

ของเรานะ ให้ทั้งปัจจัยเครื่องอาศัย เจือจางสังคัม ให้ถุ้งยังชีพ ยังให้แจกหนังสือ แจกธรรมะ ให้ทั้งร่างกาย ปัจจัย ๔ เพื่อบำรุงร่างกาย ให้ทั้งอาหาร ให้ทั้งอาหารของใจ อาหารของใจคือธรรมะ ไง ธรรมะคือสัจจะคือความจริง

สัจจะความจริง ก็เลศค้นหาความทะยานอยากมันปิดกันหัวใจของเราไว้ เราก็อยากตามแต่ค้นหาความทะยานอยาก ก็ว่าสิ่งนี้เป็นธรรมๆ แต่ธรรมะ สัจธรรม ให้สำนึก ถ้ามีสามัญสำนึก สายบุญสายกรรม มันมีสายบุญสายกรรมต่อกันมา ถ้าเราคิดว่าในโลกนี้เป็นญาติของเรา โดยธรรม เป็นญาติของเราโดยธรรม ทำสิ่งใด เราจะทำให้ญาติของเรากระทบกระเทือนไหม ถ้าญาติของเรา เราทำสิ่งใดทำแต่คุณงามความดี

ถ้ามันเป็นความไม่ดี ความไม่ดี เราพยายามกำจัดมัน เรากำจัดมันก่อน ไม่เบียดเบียนตนก่อนและไม่เบียดเบียนผู้อื่น มันเบียดเบียนหัวใจของเรา เราทำสิ่งใดไปแล้วมันกระทบกระเทือนหัวใจของเรา ทำสิ่งใดเวลาทำขึ้นไปโดยขาดสติ ทำสำเร็จไปแล้วนั่งคร่ำครวญนั่งร้องไห้ สิ่งนั้นไม่ดีเลยๆ ไม่ดีเลยเพราะเราขาดสติไง แต่ถ้าเรามีสติปัญญา เราฝืนมันๆ เราพยายามดับไฟในหัวใจของเรา ถ้าดับไฟในหัวใจของเรา เราดับได้แล้วมันไม่เบียดเบียนเรา แล้วมันก็ไม่มีความกระทบกระเทือนไปข้างหน้า

ถ้าไม่มีสิ่งใดกระทบกระเทือนไปข้างหน้า เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร เราไม่จองเวรจองกรรมใครทั้งสิ้น เวลาเขาทำสิ่งใดขึ้นมา เหมือนเด็กๆ เด็กๆ มันไร้เดียงสาของมัน มันควบคุมตัวไม่ได้มันก็แสดงออกของมันตามธรรมชาติของมัน เราเป็นผู้ใหญ่ไง เราคัดเราแยกมัน เด็กมันขาดสติของมัน มันทำของมัน เราให้อภัย เราให้อภัยกับมันไป เวลาเราไม่เบียดเบียนตนและไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่เบียดเบียนผู้อื่นเพราะเรามีสติปัญญา เราก็ไม่เบียดเบียนใคร

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร เราไม่จองเวรจองกรรมใครทั้งสิ้น เราจะทำคุณงามความดีของเรา ใครจะทำชั่วมันก็เรื่องของเขา เขาเบียดเบียนตัวของเขา แล้วเขาหาสิ่งนั้นมาเป็นเวรเป็นกรรมของเขา นั่นเขาหาของเขาทั้งนั้นแหละ เวลาทำสิ่งใดไปแล้ว เวลาทำคุณงามความดีๆ ทำคุณงามความดีแล้วไม่เห็นได้ดีเลย เราจะทำคุณงามความดี เราอยากได้ มันก็ไม่ได้อะไรทั้งสิ้น ถ้าทำคุณงามความดี ปฏิภาหุ เราแสวงหาสิ่งใดมาเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย หามาแล้วด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ของเรา ขณะเราทำ เราทำขึ้นใจของเรา เราทำแล้วก็จบ

ปฏิภาหุ ผู้รับ รับแล้วเป็นประโยชน์กับผู้รับนั้น ใช้สอยเพื่อประโยชน์นั้น ใช้สอยแล้วจบ ปฏิภาหุ สะอาดบริสุทธิ์ทั้งนั้นแหละ แล้วถ้าสะอาดบริสุทธิ์ เราทำแล้วเราก็จบใจ ถ้าจบ นั่นล่ะคือความดีของเรา เราอยากได้ความดีๆ ความดีจากไหนล่ะ ความดีคือทำบุญ ๕ บาท ๑๐ บาท ประกาศไป ๕ ชาติ ๖ ชาติ ประกาศไปให้เขารู้ รู้ไปแล้วได้อะไรขึ้นมา เพราะเราเป็นคนทำ ๕ บาทมันก็คือ ๕ บาทนั่นแหละ

เวลาเราอุทิศส่วนกุศล อุทิศส่วนกุศล เรามีคุณงามความดีของเรา เราอุทิศส่วนกุศลของเราเพื่อประโยชน์กับเรา เรามีเทียนเล่มหนึ่ง เราจุดต่อให้คนทั่วๆ ไป เราจะอุทิศก็ร้อยพันหมื่นมันก็ได้ เพราะมันเป็นนามธรรมไง แต่สมบัติของเราที่เราเสียสละไปแล้ว ก็เสียสละไปก็จบ แล้วต้องโฆษณาไปแล้วก็ร้อยรอบ มันจะเป็นประโยชน์อะไรกับเราขึ้นมาล่ะ

นี่ไง ทำคุณงามความดี อยากได้คุณงามความดี อยากได้ อยากแสวงหา มันเลยไม่ได้ แต่เราได้ของเรา เรานั่งสมาธิภาวนาของเรา เราอยู่โคนต้นไม้ เราอยู่ในเรือว่าง เราอยู่ในป่าในเขาของเรา ใครจะรู้ใครจะเห็นกับเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ องค์เดียวแท้ๆ อยู่คนเดียว อยู่องค์เดียวแท้ๆ จนปานนี้ ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้วพวกเขายังเคารพนับถืออยู่เลย นี่ทำคุณงามความดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ต้องให้ใครรู้ให้ใครเห็นทั้งสิ้น ความดีมันเป็นความดีวันยังค่ำ

ความดีอันนั้นมันเป็นอริยสัจ มันเป็นสัจจะความจริงใจ เทวดา อินทร์ พรหมยังต้องมาฟังเทศน์ ฟังเทศน์เพราะอะไร เพราะอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เวลาทุกข์ ทุกข์มันเป็นอย่างไรระ เวลาเรารู้ว่าทุกข์อยู่ว่าทุกข์ๆ มันมาจากไหน สมุทัย สมุทัยมันควรละ ละอย่างไร ละด้วยมรรค มรรคมันเกิดนิโรธ นิโรธมันเป็นอย่างไร นี่ถ้ามันเป็นอย่างไร แม้แต่เทวดา อินทร์ พรหมยังไม่เข้าใจเรื่องนี้เลย เพราะเทวดา อินทร์ พรหมของเขา เขาเป็นทิพย์สมบัติของเขา ทุกอย่างมันสำเร็จมาด้วยบุญกุศลของเขา ด้วยทิพย์ของเขา แล้วเวลาสิ่งที่เป็นทิพย์มันจางลงๆ เทวดา อิมด้วยแสง ด้วยบุญญาธิการของเขา เวลาแสงมันดับไป เหมือนกับเราไม่มีอาหาร มันต้องตาย พอมันต้องตาย แล้วตาย ทำอย่างไรล่ะ มันมา มันมาด้วยบุญกุศล เวลามันไปมันก็หายไปด้วยหมดอายุของมัน แล้วทำอย่างไรต่อ...มันก็แค่นั้นแหละ มันก็แค่นั้นแหละ

แต่ของเรา เราแสวงหาปากกัดตีนถีบ หาปัจจัยเครื่องอาศัยมาเพื่อดำรงชีวิตของเรา ดำรงชีวิตของเรามันก็มีความทุกข์ของมันอยู่แล้ว ความทุกข์ก็คือความเหนื่อยยาก แต่เวลาคนเขาทำ

ประกอบธุรกิจของเขา เขาประสบความสำเร็จของเขา มันจะไม่ใช่ความทุกข์ มันเป็นความสุข
ทำแล้วประสบความสำเร็จ ทำแล้วมันดีงาม ทำแล้วมันงอกเงยขึ้นมา โอ๊ย! เขามีความสุขทั้งนั้น
แหละ นี่ความสุขของเขา แต่ความสุขความทุกข์มันก็เป็นอนิจจัง มันไม่มีอะไรคงที่หรอก มันไม่
มีอะไรคงที่ สิ่งคงที่คืออะไรล่ะ คงที่คือหัวใจของเรา ถ้ามันคงที่ คงที่อย่างไร

คงที่ด้วยมีสติ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ ด้วยเหตุ ด้วยเหตุด้วยปัจจัย จิตมันสงบ
เข้ามาได้ สงบได้เดี๋ยวก็เสื่อม เสื่อมแล้วเราก็ทำความสงบของใจให้มากขึ้น เวลามีปัญหาขึ้นมา
มันแยกแยะของมัน เวลามันสมุจเฉทปหาน มันขาด อกุปปธรรมๆ สัพเพ ธมมา อนตตา

สัพเพ ธมมา อนตตา คือการแปรปรวนนี่ไง การแปรปรวน การแปรสภาพนี่ไง เวลาเรา
ปฏิบัติธรรม เราปฏิบัติธรรมเจริญขึ้นมา มีสติ มีสมาธิ มีปัญญาขึ้นมา มันก็เจริญขึ้นมา เวลามัน
สมุจเฉทปหาน มันทำลายของมัน มันทำลาย นี่เป็นอนัตตา แล้วใครเป็นคนเป็นอนัตตา จิตมัน
เป็นคนทำจิตมันถึงมีอนัตตาไป

ของเราท่องอนัตตาปากเปียกปากแฉะ แล้วสำคัญคน “แหม! ฉันเป็นชาวพุทธนะ องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน สัพเพ ธมมา อนตตา ธรรมทั้งหลายต้องเป็นอนัตตา ไม่มีตัว
ไม่มีตน ไม่ต้องทำอะไรเลย”...ก็กลายเป็นจืดชืดน้ำ ไม่ทำอะไรเลย เป็นอนัตตา อนัตตา เอ็งรู้
อะไรเป็นอนัตตา เอ็งไม่รู้ว่าอะไรเป็นอนัตตาเลยล่ะ แต่เอ็งก็ท่องมา เขาพูดมาก็เชื่อตามๆ กันมา
แต่เอ็งไม่เห็นตามความเป็นจริง ถ้าเห็นตามความเป็นจริงมันเห็นคาหัวใจ มันสำรอกมันหายไป
มันผงะเลย มันสำรอกกิเลสออกไปเป็นสัจจะความจริง นี่พระอรหันต์ตามความเป็นจริง

ถ้าเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เกิดโดยเวร โดยกรรมนะ ด้วยประพฤติปฏิบัติความเป็น
จริง เพราะเรามีเวรมีกรรม เราถึงได้เกิดมา แต่เวลาจะเกิด มันเกิดโดยพ่อโดยแม่ ถ้ามันไม่มีพ่อไม่
มีแม่ เราจะเกิดมาได้ยังไง สัตว์มันก็ต้องมีพ่อแม่ของมัน พันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของ
ร่างกาย เวลาเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เกิดด้วยกรรม ทำคุณงามความดี โอปปาติกะ
โอปปาติกะก็เกิดสำเร็จรูป

แต่ของเรามันเกิดอย่างนั้นไม่ได้ มันต้องมีเชื้อมีไข มันต้องอยู่ในครรภ์ เวลาเกิดมา เพราะ
ต้องเอาธาตุ ๔ ของพ่อแม่มา มาเป็นของเรา กินนมก็กินเลือดในอกนั่นล่ะ กินเลือดในอกจากพ่อ
จากแม่มา ก็เอาธาตุ ๔ จากพ่อจากแม่มา เติบโตมาเป็นของเรา แต่ปฏิสนธิจิต จิตเกิดในไข่ เกิดใน
ครรภ์ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในโอปปาติกะ การกำเนิด ๔ อาหาร ๔ กวฬิงการอาหาร อาหารเป็นคำ

ข้าว วิชาอาหาร ทอด ผักสด พริก มโนสัญญาอาหาร มโนสัญญาอาหาร อาหารของ
วิญญู การเวียนว่ายตายเกิดในวิญญู ถ้าผู้รู้แจ้งแล้วมันจบหมด ไม่มีอะไรสงสัยเลย มันเป็นอย่าง
นี้ มันเป็นอย่างนี้ วิญญูมันเป็นแบบนี้ แต่เพราะกิเลสค้นหาความทะยานอยาก อยากได้ออยากดี
กดดันหัวใจ ถึงทำความทุกข์บีบคั้นใจโดยไม่รู้ตัว คิดว่าตัวเองทำคุณงามความดีใจ ดีแบบนี้ดี
แบบกิเลสใจ ดีแบบธรรมๆ สร้างคุณงามความดีของเราเพื่อประโยชน์กับเรา

ผลของวิญญูก็เป็นผลของวิญญู เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ไม่จองเวรไม่จองกรรม
ทั้งกรรมเก่ากรรมใหม่ มันประสบลสิ่งใดบีบคั้นหัวใจมากก็พยายามสร้างคุณงามความดีของเรา ดับ
ไฟในตนของเราเสีย ดับไฟในใจเสีย ดับไฟในใจแล้วสุขสงบระงับ มันสุขที่นี้แล้วมันจะไป
ระรานใคร มันสุขที่นี้แล้วมันจะไปเบียดเบียนใคร

จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่งนะ ใจดวงนี้มันเป็นประโยชน์ ประโยชน์กับตนเองด้วย
แล้วประโยชน์กับโลก ประโยชน์กับวิญญู ประโยชน์กับผู้ที่พึ่งพาอาศัย นั่นจะเป็นประโยชน์ ถ้า
เราทำประโยชน์ขึ้นมาได้ มันเป็นประโยชน์จริงๆ

ถ้าเราทำโทษ ทำแต่การเบียดเบียนคนนะ ใครมันจะเก่งไปกว่ามนุษย์ มันจะครองโลก
มันมีเล่ห์มีเหลี่ยม มันมีเล่ห์กลของมัน มนุษย์ทำลายได้ทุกอย่าง มนุษย์สร้างได้ สิ่งมหัศจรรย์ใน
โลกนี้มนุษย์สร้าง แล้วก็มนุษย์ทำลาย แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำลาย
กิเลสของมนุษย์ เอวัง